

ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΕΠΙΤΟΜΗ

ΕΚ ΤΩΝ

ΤΑΡΡΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΥΜΟΥ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

- 1 Ἄβυδηνὸν ἐπιφώρημα: ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἢ παροιμία. Μένηται δὲ αὐτῆς Εὐδοξὸς ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Φασὶ δὲ ὅτι τοῖς Ἄβυδηνοῖς ἔθος ἦν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδάς προσάγειν τοὺς παῖδας μετὰ τῶν τιτθῶν τοῖς εὐωχομένοις· κεκραγῶτων δὲ τῶν παιδῶν καὶ θορύβου γι- 5 νομέου διὰ τὰς τίτθας, ἀηδίαν εἶναι πολλὴν τοῖς δαιτυμόσιν. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντῆσθαι τοὺς ξένους· ἔνθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἄβυδοκόμην εἶπεν.

Titulum exhibui ex fide libri Parisini: deerat ἐκ et scribebatur συντεθεισῶν,

1. ἐπιφώρημα Hesych. 3. φησὶ B. 5. εὐχομένοις B. 6. πολλὴν εἶναι B. 7. εἴρηται .. ἀπὸ] τινὲς δὲ φασὶ ταύτην ἠρθῆναι ἀπὸ B. 8. ἔρθα B. 9. Ἄβυδηνοκόμην B, Ἄβυδηνοκόμην Schottus, Gaisfordus: ex Hesychio, Bekk. Anecd. l. c. et p. 322, 31 correxit G. Dindorfius ad Arist. fragm. 568.

1. Bodl. l. Diogen. I, l. Apost. I, l. Arsen. Viol. p. 11. Macar. Chrysoc. ap. Walz. ad Arsen. p. 11: Hesych., Suid. s. v., Steph. Byz. s. Ἄβυδος, Eustath. ad Dionys. Perieg. 513. Eudoxi Hypobolimaem tetigit Meinekus ad Menandr. fragm. p. 173. εἴρηται - ξένους] quamquam proverbio Ἄβυδος ἐστὶν hanc explanationem Apost. I, 2. Arsen. l. c., Suid. s. Ἄβυδος, Bekk. Anecd. I, p. 215, 5 apponunt, eam tamen a Zenobio recte nostro ap-

poni praeter Hesychium docet Athen. XIV, p. 641 A: Ἄβυδηνὸν ἐπιφώρημα τέλος τί ἐστὶ καὶ ἐλλιμένιον, ὡς Ἀριστείδης φησὶ ἐν τριτῷ περὶ παροιμιῶν: ubi v. Casaubonus. συκοφαντῆσθαι] hinc factum est, ut Abydeni nomen in significatum sycophantae abiret: Zonar. s. v., Liban. Epist. 119. 734. Ἄβυδοκόμην] Eustath. ad Hom. II. β, 836 p. 357, 1 Rom.: ἴστίον δὲ καὶ ὅτι τὸ Ἄβυδος ἕστερον ἐπὶ συκοφάντου ἐτίθη παροιμακῶς διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς

2

ZENOBII

- 2 Ἄγαθώνιος αὐλησις: ἡ μαλακὴ, καὶ μήτε πι-
κρά μήτε χαλαρά, ἀλλ' εὐκράτος καὶ ἡδίστη. Εἴρηται
δὲ ἀπὸ Ἄγαθωνος αὐλητοῦ, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ ἐκωμωδεῖτο.
- 3 Ἄγαθὰ Κιλλικῶν: λείπει τὸ ἔχει. Προδότης γὰρ
γένονεν οὗτος ὁ Κιλλικῶν, Μιλήσιος τὸ γένος, ὃς προ- 5
δοὺς Μίλητον εὐπόρησεν.
- 4 Ἄβρωνος βίος: ἐπὶ τῶν πολυτελῶν εἴρηται ἡ παρ-
οιμία. Ἄβρων γὰρ τις ἐγένετο πλούσιος καὶ ἀβροδιαίτος.
Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀβροῦ τὸ ὄνομα γιγνόμεναι.
- 5 Ἄγορὰ Κερζώπων: ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακο- 10
ήθων λέγεται. Κέρκωπες γὰρ ἀπατεῶνες ἐγένοντό τινας,
ἐξαπατῆσαι τὸν Δία βουλόμενοι.

1. ἀγαθώνιος B. ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένα ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ
μήτε πικρά V, Suidas. μαλθακὴ B. 2. χλιαρά B Diogenianus.
ἀλλ' κρατος B. εἴρηται κτλ. om. B. 4. Κιλλικῶν codd.: Κιλλι-
κῶν Hesych. s. Δημοκλειδαί, Κιλλικῶν Hesych. Suid. s. v., Κιλλι-
κῶν RV Arist. Pac. 362, Apollonius et Ammon. ap. Schol. ad
Arist. 1. c., Καλλιπῶν Leand. ap. Schol. Arist., Eustiath. ad Hom.
Odys. K, 551, p. 1669, 58, Καλλιπῶν Callimach. ap. Schol. Arist.,
Euphorion ap. Herodian. περὶ μονήρ. λέξ. p. 10, 9, Καλλιπῶν
Suid. s. πονηροῖς: duae igitur hujus nominis formae, Κιλλικῶν et
Καλλιπῶν apud veteres videntur in usu fuisse: cfr. Meinekiius
Quaest. Scen. Spec. III, p. 7. ἔχειν B. 5. γέγονεν οὗτος om. B.
Κιλλικῶν codd., Κιλλικῶν B. Μιλήσιος καὶ προδοῦς B. 6. ἀφόρη-
σεν B. 7. Ἄβρωνος et infra Ἄβρων B: cf. Sintenis ad Plut. Pe-
ricl. XXXII, 13. βίος B. εἴρηται om. B. 8. ἀβροδιαίται B.
9. δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἀπὸ τοῦ ἀβροῦ γιγνόμεναι B. 11. λέγεται om. B.
τινας ἐγένοντο ἐν Ἐφέσῳ, οὗτινες ἐξαπατῆσαι [ἀπατῆσαι καὶ B] τὸν Δία
πεπείρανται BV.

Ἄβροδηνός· ὅθεν καὶ Ἄβροδοκίμαι
οἱ ἐπὶ συκοφαντίᾳ κομῶντες· τίθεται
δὲ, φασίν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ εἰ-
καίου καὶ οὐδένοιο ἀξίου: cf. nott.
ad Diog. VI, 53.

2. B. 7. Diog. I, 7. Apost. I, 9.
Arsen. p. 13: Hesych., Suidas.
Schol. Ven. ad Arist. Thesm. 98:
τοιοῦτον (μαλακῶν) δὲ τὸν Ἄγα-
θωνα καὶ οἱ ἄλλοι κωμωδοῦσιν.

3. B. 10. Greg. Cyr. I, 5. Suid.
s. ἀγαθὰ, s. Κιλλικῶν, s. πονηροῖς:
cf. nott. ad Diogen. I, 9. Va-
rias de Cilliconte veterum nar-
rationes vide ap. Scholl. ad Arist.
Pac. 362, Hesych., Suid. II. cc.

4. B. 2. Diog. I, 2. Apost. I,
4. Arsen. p. II ibiq. Macar.:
Suid., cod. Marcian. Harpocr.
p. I, n. 12. Bekk. Ἄβρων] Ar-
givus secundum Suidam.

5. B. 3. Diogen. I, 3. Greg.
Cyr. I, 3. Apost. I, 21. Arsen.
15 ibiq. Macar.: Schol. ad Lu-
cian. Alex. §. 4. Eustath. ad
Hom. Od. B, 7, p. 1430, 30, K,
552 p. 1669, 59: Suid., Cram.
Anecd. III, 413. Utitur Synes.
Epist. 101. Proverbium Athe-
nis ortum est: Hesych. ἀγορὰ
Κερζώπων· τόπος πλησίον Ἡλιαίας,
quibuscum compara quae idem
s. ἀγορὰ Ἀργείων et ἀγορὰ Θεῶν
affert: add. nott. ad Zenob. IV,
30. Leake Topogr. Athen. p. 395
ed. germ. ἐν Ἐφέσῳ] de Cer-
copum patria vid. Herod. VII,
216. Apollod. II, 6, 3. infr. IV,
50. V, 10. Lobeckius Aglaoph.
II, 1302 sqq. Δία] alii aliter:
Ovid. Metam. XIV, 91 cum Ze-
nobio concordat.

CENTURIA I.

3

- 6 Ἀγαμειμνόνηια φρέατα: ἐπὶ τῶν μεγάλων ἔργων.
Ἰστοροῦσι γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν Ἀυλίδα καὶ πολ-
λαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι.
- 7 Ἀγέλαστος πέτρα: ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πρα-
γμάτων εἴρηται. Ἔστι δὲ ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, 5
ἐφ' ἧς ἐκαθίσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτηε ἔρα-
σθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων ἤρπασεν αὐτὴν κούφα.
Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας κατὰ
πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο. Μαθούσα δὲ παρ'
Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἤρπασεν, ὀργιζομένη θεοὶς 10
κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικί ἦκεν εἰς Ἐλευ-
σίνα· ἐνθα ἐπὶ πέτρῳν ἐκάθισε τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖ-
σαν Ἀγέλαστον.
- 8 Ἀγρίου βέβρωκας: οἰονεὶ ζῶον ἀγρίου. Εἰώθασι
δὲ οἱ βεβρωκότες χασμαῖσθαι. 15
- 9 Ἀγαθῶν θάλασσα: ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν εἴρηται.

1. ἐπὶ — ἔργων om. B. 2. γὰρ om. B. πολλαχοῦ] πανταχοῦ B.
3. ὀρύξαι, καὶ Ἀήμος δὲ ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς Ἀτθίδος Hesych.:
cf. infra I, 13 et vid. praefat. 4. εἴρηται ἐπὶ τῶν — πραγμάτων
BV, in quibus haec po. t. v. ἐζήτηε collocantur. 5. ἔστι — πέτρα om.
BV. αὕτη ἔστιν B, αὐτὸ ἔστιν ἐπὶ τῇ Ἀττικῇ V. 6. ἔρασθεὶς κτλ.
om. B. 8. Ἀήμητρα P, Apollod.: vid. vv. II. ad Herodot. II, 123,
Append. IV, 20. nott. ad Diogen. V, 17. 9. περιήει Apollod.
11. Ἐλευσίην Schottus, ἔλευσίνα F: e P correxit Gaisfordus. 15.
γὰρ οἱ B. 16. εἴρηται] λέγεται B.

6. B. 6. Apost. I, 33, Arsen.
15: Hesych.: Eustath. ad Hom.
II. A, 171, p. 461, 15: Ἀγα-
μειμνόνηια γούνη ἄδονταί τινα φρέατα,
ἐπεὶ περὶ Ἀττικῆν, φασί, καὶ ἐν
Αυλίδι, καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλά-
δος ὄρουεν ὁ Ἀγαμέμνων φρέατα:
vid. Heffterus de cult. Rhod.
II, 67.

7. B. 8. Diog. I, 8. Apost. I,
14. Arsen. 15: Hesych., Bekk.
Anecdd. I, 337, 7. Bachm. Anecdd.
I, 22, 13; add. Phot. Bibl. 319,
b, 20 Bekk., intt. ad Hom.
Hymn. Cerer. 99. Picturam, in
qua πέτρα ἀγ. repraesentata vi-
detur, indicat Walz in Zim-
mermanni Ann. Philol. 1836, 53
p. 425. ἔρασθεὶς sqq.] Zeno-
bius exscripsit Apollod. Bibl.
I, 5, 1, Zenobium Schol. ad
Aristoph. Equit. 795, hunc Suid.
s. Σαλαμίνος.

8. B. 14. Hesych. Prover-

bium de Atheniensibus sine du-
bio dictum est, qui more avium
hiante et diducto ore incidere
atque in comitibus sedere sole-
bant: v. Arist. Equitt. 831. Ja-
cobsius ad Achill. Tat. II, 847.
C. F. Hermannus ad Lucian.
quom. hist. conscr. op. c. 4. p.
24. Comp. σκορπίους βέβρωκεν
Macar. ap. Walz. l. c. p. 429.

9. B. 11. Diog. I, 10. Apost.
I, 5. Arsen. 12 ibiq. Macar.:
Suid. s. ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Vo-
ces πόντος, πέλαγος, κύματα, κλύ-
δων, βυθός, ἀκωνός cett. ad sig-
nificandam rei alicujus magni-
tudinem saepe usurpantur: v.
Soph. Oed. Tyr. 1527. Sophron
ap. Schol. ad Ar. Plut. 1051;
cf. Monkius ad Eurip. Hipp.
824. Boissonnadus Anecdd. T.
III. p. 12. 27., id. ad Theo-
phyl. Simoc. p. 182. Walz in
ad Arsen. l. c.

4

ZENOBII

- 10 Ἄγαθῶν σωρός: ἐπὶ πολλῆς εὐδαιμονίας εἴρηται.
 11 Ἄγαθῶν μυρμηκία: ἐπὶ πλῆθους εὐδαιμονίας.
 12 Ἄγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον: ἐπὶ τῶν τὰ δευ-
 τερεῖά τισι διδόντων.
 13 Ἀγαμέμνονος θυσία: ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν καὶ ὅ
 σκληρῶν. Ἀγαμέμνονος γὰρ θύοντος ἐν Τροίᾳ ἔφυγεν
 ὁ βοῦς καὶ μόλις ληφθεὶς ἦχθη.
 14 Ἄγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες: ἐπὶ τῶν σφό-
 δρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.
 15 Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος: ὅτι 10
 μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρή καταφρονεῖν, παραικίῃ ἢ παροιμίᾳ.

1. ἀγαθῶν σωρός: ἀγαθῶν μυρμηκία: ἄμφω λέγονται [λέγε-
 ται V] ἐπὶ πλῆθους εὐδαιμονίας BV. 2. scribatur μυρμη-
 κία. 3. legebatur μᾶζα. τὰ B om. δεύτερα B: cf. Hesych,
 s. δεύτερα ἄλφια. 4. διδόντων ἢ αἰρουμένων Suid., qui τισι
 omittit. 6. legebatur ἐφειγεν: mutavi e B. 7. εἰς ἦχθη B: Ma-
 car.: ἐπὶ τ. δ. καὶ ἀνυποτάκτων: Ἀθήμων γὰρ ἰστορεῖ, ὡς Ἀγα-
 μέμνονος θύοντος ἐν Τροίᾳ ἔφυγεν ὁ βοῦς καὶ μόλις ληφθεὶς
 ἦχθη. 8. εἴρηται ἐπὶ B. 10. BV explicant: ὑποθετικῆ ἢ
 παροιμία, ὅτι οὐδὲ τῶν εὐτελῶν χρή καταφρονεῖν.

10. B. 12. Diog. I, 10. Apost. I, 7. Arsen. 12 ibiq. Macar. et 433: Suid. s. ἀγαθῶν ἀγαθίδες, Bekk. Anecd. I, 10, 1. Legitur σωρός ἀγαθῶν Arist. Plut. 804, σωρός χρημάτων Theocr. Epigr. 17, 5, ubi vid. Jacobsius: add. Arsen. 433: σωρός κακῶν ἀνε-
 γάνη: ἐπὶ τῶν δυσπραγούντων.

11. Diog. I, 10. Apost. I, 8. Arsen. 12 ibiq. Macar.: Suid. s. ἀγαθῶν ἀγαθίδες: Eustath. ad Hom. II. A, 178, p. 77, 9: εἴωθε δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐν ἄλλοις τὸ πολὺ τῆς εὐτυχίας ἀπὸ μυρμηκίων καλεῖν ὡς καὶ ὅτε μυρμηκίαν φησι ἀγα-
 θῶν συντελεῖ δὲ τι ἐνταῦθα καὶ Θεόκρτος, εἰπόν [15, 45. 17, 107] μύρμηκες ἀνάριθμοι, ἐπὶ πολυπληθείας λαοῦ: Eudoc. p. 298. Utiur Theodor. Hyrtac. ap. Boiss. Anecd. I, 254. 272. II, 418: cf. Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 354. Simili modo dicitur a Plat. Reip. IX, 574 D. Menon. 72 A, ἡδονῶν, ἀρετῶν σμήνος, ab Eurip. Bacch. 701. Synes. Epist. 91 γάλακτος ἐσμός: alia collegit Bergkii Commentt. de Rell. Com. Att. 6.

12. B. 4. Diog. I, 4. Apost. I, 10. Arsen. 13 ibiq. Macar.: Suidas. Alludit Achaeus ap. Athen. VI, 270 E: πινωῶντι γὰρ ἀνδρὲ μᾶζα τιμιωτέρα χρυσοῦ τε καὶ κέφαρ-
 τος: cf. etiam Xenoph. Cyrop. I, 2, 11. VI, 2, 28.

13. B. 5. Diogen. I, 6. Apost. I, 32. Arsen. 14 ibiq. Macar. p. 15.

14. B. 13. Apost. I, 31. Arsen. 15 ibiq. Macar.: Suid.: Schol. Ven. et Eustath. ad Hom. II. A, 349 p. 115, 31: Schol. Ven. ad Hom. II. T, 5: πάντας γὰρ τοὺς ἠρώας ἀπλότητος χάριν εὐχρηῶς ἐπὶ τὰ δάκρυα ἔχει [sc. Ὀμηρος], Ἀγαμέμνονα, Πάτροκλον, Ὀδυσσεῖα, ἔφ' οὗ καὶ τὴν παραβολὴν τῆς χή-
 ρας [Odys. 8, 523] ἔλαβεν αἰεὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες ἐσθλοὶ: Enstath. ad Hom. II. I, 433 p. 761, 25. Alludit Eurip. He-
 len. 950: καίτοι λέγουσαι, ὡς πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῖς Ἐν ξυμφοραῖσι δά-
 κρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν βαλεῖν: ejusd. Inus fr. XVI: ἀμουσία τοι μηδ' ἐπ' οὐκ ἐράσων δάκρυ Στάζειν ἀπ' ὕσων.

15. B. 16. Diogen. I, 12. IV, 49.

CENTURIA I.

5

- 16 Ἄγναμπτότατος βάτος αὔος: ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.
- 17 Ἄνευδειῆς ὁ Θεός: παροιμία· παρόσον οὐδενὸς ἐπιδέεται ὁ Θεός.
- 18 Ἄδμηττου μέλος: τὸ εἰς Ἄδμητον μέλος ἄδομε- 5
νον πένθιμον.
Οὗτος δὲ ὁ Ἄδμητος βασιλεὺς ἦν τῶν Φερῶν, ᾧτινι Ἀπόλλων ἐθήτευσεν δι' αἰτίαν τήνδε. Ἀσκληπιὸς ὁ Ἀπόλλωνος παῖς παρὰ Χείρωνος τὴν ἰατρικὴν παιδευθεὶς, καὶ παρὰ Ἀθηνᾶς λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνης ἰὺν ἐν αἵμα, δι' αὐτοῦ πολλοὺς ἐθεράπευε. Τῷ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν φλεβῶν ἐνέντι πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο, τῷ δ' ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς σωτηρίαν· ὅθεν καὶ τινες τεθνεῶτας ἀναστήσαι μυθολογεῖται. Διὰ γοῦν τὸ μὴ δόξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεόν, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν Ἀπόλλων δὲ ὀργισθεὶς κτείνει Κύκλωπας τοὺς τὸν κεραυνὸν κατασκευάσαντας τῷ Διί. Ζεὺς δὲ ἐμέλλησε ῥίπτειν αὐτὸν εἰς Τάρταρον, ἀλλὰ δεηθείσης 15

1. Mac. Suid. ἀγναπτότατος: cf. Blomfieldus ad Aesch. Prom. V. gl. 169 αὔος om. B. σκληροῦ] ξηροῦ B. 3. ὁ om. P. πένθιμον] B σκολιόν. 7. Narrationem B om. 10. Γοργόνος in Apollodoro non satis caute contra codd. edidit Heynius: cf. Fischerus ad Palaeph. XXXII, 6, Lobeckius Paralip. Gr. G. I, 146: add. infr. I, 41. 14. διὸ γοῦν Schottus: e P F corexit Gaisfordus. 18. ἐμέλλησε P, ἐμίλει Schottus, ἐμελλε Hemsterhusius ad Lucian. Nigrin. §. 10: ἐμέλλησε ex Apollodori codd. Heynius, Gaisfordus: cf. var. lectt. infr. V, 21.

Greg. Cyr. I, 6 Apost. I, 28. Arsen. 16 ibiq. Macar.: Suid., Zonar. p. 19 ibiq. vide Tittmannum. Adscriptit Schottus locum Cicer. Ofic. I, 26, 90: ut recte praecipere videantur, qui monent, ut quanto superiores sumus, tanto nos geramus submissius.

16. B. 17. Macar. p. 16. Suidas: cf. nott. ad Diogen. I, 13.

17. Xenoph. Memor. I, 6, 10: ἐγὼ δὲ νομίζω τὸ μὲν μηδενὸς δεῖσθαι θεῶν εἶναι, τὸ δὲ ὡς ἐλαχίστον ἐγγυτάτω τοῦ θείου, καὶ τὸ μὲν θεῶν κράτιστον, τὸ δὲ ἐγγυτάτω τοῦ θείου, ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου: ubi v. Herbstius: add. Boiss. Anecd. T. I, 127. Ceterum nostram proverbii formam e scriptore ecclesiastico sumptam esse, vox ἀνευδείης prodere

videtur: cf. Suiceri Thesaur. I, 331: add. Theodor. Balsam. in Notic. et Extr. des Manuscr. d. la Bibl. impér. T. VIII, p. 247: οὗτος δὲ ἀνευδείῃ ἐξυλιεῖται θεῶν.

18. B. 19. Apost. IV, 33. Arsen. 76: Eustath. ad Hom. II. B, 326, 39: ἀπὸ δὲ τοῦ ἕρθίντος Ἄδμηττου σκόλιον τι ἐν Ἀθήναις ἦν ἄδομιον, ὡς καὶ Πανσανίας φησὶν ἐν τῇ οἰκίῳ λέξαι, λέγων ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φανὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξιέλλης τῆς Σιμωνίας ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὐτῆ· Ἄδμηττου λόγον κτλ.: Hesych. Phavor.: cf. ad Diogen. II, 68. De Admeti scolio vid. Fritzschius Q. Arist. I, 43. Bergkiius Comm. de Rell. Com. Att. 227. Historia ex Apollod. I, 9, 15. III, 10, 3 sumpta est.

6

ZENOBII

Λητοῦς ἐκέλευσεν αὐτῷ ἐμιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι. Ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Φεράς εἰς Ἄδμητον, τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε, καὶ τὰς θηλείας βοῦς πάσας διδυμοτόκους ἐποίησε. Φιλοφρονηθεὶς δὲ τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ, ἤτησατο τὰς Μοίρας, ἴν' ὅταν ἡ τελευτῇ τῷ Ἀδμήτῳ ἐπικλωσθῇ, 5 ἐτέρου τιῶς ἀντὶ τούτου θνήσκων προαιρουμένου τὸν Ἄδμητον τοῦ θανάτου ἀπολυθῆναι. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκων ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκων θελούντων, Ἀλκηστις ὑπεραπέθανεν ἡ τούτου γυνή. Ἐκτοτε οὖν σχολιά καὶ πενθήρη πρὸς 10 τὸν Ἄδμητον ἤδοντο μέλη, μέχρις ἂν ἡ Κόρη ἀπέπεμψεν Ἀλκηστιν. Ὡς δὲ λέγουσιν ἔνιοι, Ἡρακλῆς πρὸς αὐτὸν ἀνεκόμισε μαχεσάμενος Ἄδιη.

19 Ἄιδειν πρὸς μυρρίνην: ἔθος ἦν τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τοῖς συμποσίοις ἕσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυρρίνης λαβόντα πρὸς τοῦτον ἄδειν. 15

20 Ἄειτὸν κἀνθάρος μαιεύεται: παροιμία· τὰ γὰρ ὡὰ τοῦ αἵτου ἀρανίζουσιν οἱ κἀνθάροι κυλίοντες, ἐπεὶ οἱ αἵτοι τοὺς κἀνθάρους ἀναλέγουσιν.

2. πρὸς Ἄδμητον Apoll., ὡς Ἄδμητον Valcken. ap. Gaisf. 5. Apollod.: ἤτησατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾶν, ἀπολυθῇ τοῦ θ. 7. ἀπὸ τοῦ θανάτου Schott.; cum P ejecit Gaisfordus praepositionem. 10. Schol. ad Arist. Vesp. 1277: — τινὲς δὲ φασίν, ὡς Ἀλκηστιδος ὑπεραποθανούσης Ἀδμήτου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, σχολία καὶ πενθήρη πρὸς αὐτὸν ἤδοντο μέλη, μέχρις ἂν ἡ Κόρη ἀπέπεμψεν Ἀλκηστιν ὡς δ' Ἐὐριπίδης, ἄδη μαχεσάμενος Ἡρακλῆς, ubi ultima e nostro loco corrigenda sunt. 13. μαχεσάμενος Schott.; e P F Apoll. Schol. Ar. correxit Gaisfordus. 15. Ante v. ἄσαι excidi-se videntur vv πρὸς λύραν. 17. codd. Zenob. μεδίεται: B, F in corrigendis, Schott., Gaisf. μαυεύεται: Macar. μαιεύσομαι: ἐπὶ τῶν τιμωροῦμένων τοὺς ἄρξαντας. παροιμία om. B. 18. γὰρ B om. κυλίοντες B om.

19. Apost. I, 42. Arsen. 19: Schol. ad Arist. Vesp. 1277, Nub. 1354: Hesych. s. ἄδειν πρὸς μ., s. μυρρίνης, Suid. s. μυρρίνη. De re vid. Ilgen. ad Carm. Conv. Grr. p. CXLVIII sqq., Fritschius Quaest. Arist. I, p. 53.

20. B. 159. Diog. II, 44. Greg. Cypr. I, 58. Arsen. 22 ibiq. Macar.: Schol. ad Arist. Lysistr. 695 [cui post διαφθεύουσιν verba ἐπεὶ — ἀναλέγουσιν subjungi debent, quum ibi lecta esse Ms. Grat. ap. Dind. ad Arist. T. XII p. 511 ostendat.], Eustath. ad

Hom. II. Ω, 317 p. 1352, 40: Hesych. Suidas. Usurpat Arist. Lys. I. c. De inimicitia, quam scarabaei cum aquilis exercent, vid. Aesop. f. CCXXIII Fur., III Schneid., Arist. Pac. in. ibiq. Schol. ad vs. 130, Eustath. I. c.: ὁ δὲ μῦθος ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ αἵτου, παιδεύων ὡς ὑπερβείει αἱ τοῖς μεγάλοις, εἰ μὴ μεγάλα, μικρὰ γοῦν τινα δυσχερῆ, πλάττει τὸν αἵτον κἀνθάρη μὴ φίλον, ὡς, φησὶν, ἀνέρωπων εἰς τὰς τοῦ αἵτου κελίας ἢ καὶ ἀνιπτάμενος κατὰ τὸν τοῦ κομικοῦ ἱπποκἀνθάρων ἔλνμαινετο τοῖς ἐκείνου ὡίς, ὁ δ' ὑπ'

CENTURIA I.

7

- 21 Ἀλληλεσμένον βίον καὶ μεμαγμένον βίον: ἐπὶ τοῦ ἐτοίμου καὶ προχείρου καὶ ἀκόπου.
- 22 Ἄλλος βίος, ἄλλη διαίτα: ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμεινονα βίον μεταβαλόντων.
- 23 Ἄλας ἄγων καθεύδεις: ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥαστανευομένων. Ἐμπορίου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πληρώσαντος καὶ καθευδόντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτίξαι τοὺς ἄλας. Ὅθεν ἡ παροιμία.
- 24 Ἄλλοτε δ' ἄλλοῖον τελέθειν καὶ χώρα 10 ἔπεσθαι: ὅτι προσήκει ἕκαστον ἐξομοιοῦν ἑαυτὸν τοῦτοις, ἐν οἷς ἂν καὶ γένηται τόποις· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πολυπόδος.

1. ἀλληλεσμένην τροφήν V. μεμαλαγμένον codd., edit.: correxi e B, Diog., aliis. 2. καὶ προχείρου om. B, qui n. 259 haec habet: βίος μεμαγμένος: ἐπὶ τῶν ἐξ ἐτοίμου καὶ ἀπόνως τρεφομένων γράφεται καὶ βίος ἀλληλεσμένος, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν εὐδαιμονίαν ἐμφαινότων: eadem Schottus App. Vat. I, 28 e Vat. edidit. Coisl. 9: ἀλληλεσμένος βίος: ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθορία ζώντων, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτοίμου καὶ ἀκόπου. 4. μεταβαλλόμενον B, μεταβαλλόντων Schottus: nostram lectionem e P recepit Gaisfordus: cf. vv. II. ap. Suid. l. c. 6. Legebatur ῥαστανευομένων. 8. B: ἐπαναβῆναι καὶ τοὺς ἄλας ἐκτίξαι φασιν. ὅθεν ἡ παρ. e P adjecit Gaisfordus. 10. χώρα F, χώρα Schott., cujus emendationem a B confirmatam cum Gaisfordo in textum recepi. 11. B: ἀπὸ τῶν πολυπόδων ἡ παροιμία, ἕκαστον ἐξομοιοῦν παραινοῦσα ἑαυτὸν τοῖς ἐν οἷς ἂν γένηται τόποις. 13. C. 18: πολυπόδος, ὃς αἶς ἂν προσπελάσῃ πέτραις, ταύταις ἐξομοιοῦται.

ἀμχηγίας ἐκετεύσας ἐνοστεινὴ τοῖς τοῦ Διὸς κόλποις· καὶ ὁ κἀνθαρος κατατολμᾷ καὶ τῶν ἐκεῖ λαθὼν γίνεται καὶ αὐτὸς τοῦ Διὸς κόλπου· καὶ ὁ Ζεὺς ἰδὼν μυσάττεται καὶ ἀνίσταται ὡς εἶχε καὶ τὰ ὡὰ καταπίπτει καὶ ἤγγυται, τὸ θελήτων τοῦ κἀνθάρου· ἐκ τούτων δὲ παροιμία· τὸ, ἂ. κ. μαγεύσομαι, ἧς τὸ ἀληθεῖς, ἐπεὶ τὰ τῶν ἀετῶν ὡὰ κἀνθαροι διαφθεύρουσι: add. Jacobsius ad Aelian. H. An. X, 15.

21. B. 22. Diog. I, 17. Apost. II, 16. Arsen. 39 ibiq. Macar.: Suid. s. βίος, s. βίος ἀκανθώδης: prius afferunt Plut. Provv. Alex. II, 8. Greg. Cypri. I, 21: Enstath. ad Hom. Odyss. T, 166 p. 1859, 47: εἰς δὲ τὸ ἀπὸ δρυὸς εἶναι προσενθυμητόν ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ τὸν ὅς φασιν ἐκείνου βαλκανίτην βίον — cf. infr. II, 41 —, ὃς ἕστερον ἐξ

ἐπιμελείας καὶ εὐρέσεως ἀλετοῦ ἐξήνγη παροιμίαν τὴν ἀλληλεσμένον βίον ζῆ ἐξ ἀγρίου καὶ ἀκανθώδους τοῦ πρότερον: Suid. s. ἀλληλεσμένος, Phavor.: alterum Diog. III, 69. Apost. V, 60. Arsen. 141 ibiq. Macar.: Suid. s. μεμαγμένη. Prius usurpat Amphip. ap. Athen. XIV, p. 642 A: ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀλληλεσμένον; ubi v. Casaubonus: alterum Gennad. Ep. XIII ap. Boiss. Anecd. T. V, 153: ἡμῶν δὲ πάντα μεμαγμένη μᾶζα, φασί, καὶ τὸν ἀργὸν βίον ἀνίονεν cett.: add. Arist. Equitt. 55. 1110.

22. B. 24. Diog. I, 20. Apost. II, 77. Arsen. 45 ibiq. Macar.: Suidas.

23. B. 25. Diog. I, 21. Arsen. 37: Suid. s. v. Eadem fere infr. II, 20 narrantur.

24. B. 26. C. 18. Diog. I, 23.

- 25 *Ἄλα καὶ κύαμον: ἐπὶ τῶν εἰδέναι μὲν τι προσ-
ποιουμένων, οὐκ εἰδότεων δέ· ἐπὶ οἱ μάντις εἰώθασι
τιθέναι τὸν ἄλα καὶ κύαμον πρὸ τῶν μαντευομένων· ὅθεν
καὶ τοῖς τῶν ἀποδρήτων κοινωνοῦσι κύαμον ἐτίθουν.*
- 26 *Αἰξ οὐρανια: Κρατῖνος φησὶ καθάπερ Διὸς αἰγα 5
Ἀμαλθειαν, οὕτω καὶ τῶν δωροδοκούντων αἰγα οὐρα-
νιαν. Οἱ δὲ τοὺς εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαι τισιν ἀρθρόνως
ἀτρομαῖς παρέχοντας οὕτως εἰώθασι λέγειν κωμωδοῦντες,
ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχων πᾶν ὁ ἐβούλετο
εἶχεν.*

10

1. ἄλας P F Gaisfordus: ἄλα B, Diogenianus, alii, Schottus. τι B om. 3. τὸν om. B. Schottus ambigit, legendumne sit hic et v. l. κύαμον e Plut. Symp. Quaes. t. V, 10: ambigi nequit: quantum religionis faba habuerit, vide apud Lobeckium Aglaoph. I, 251. B: κύαμον ἐπὶ τῶν μαντευμάτων· ὅθεν καὶ τοὺς τῶν ἀποδρήτων κοινωνού-
τας λέγεσθαι τοὺς περὶ ἄλα καὶ κύαμον. 4. scribendum videtur ὅθεν ὅτι ἐπὶ τοῖς: spectat ad eos, qui infimo initiatorum ordini adscripti erant. 5. Κρατῖνος, ὅτι καθάπερ τοῦ Διὸς B. 6. Ἀμαλθειαν B. 7. ἀρθρόνως B. 9. ὁ τῆς] ὁ e B P adjecit Gaisfordus. βούλε-
ται Schottus: e P Gaisfordus correxit. B: ὁ τῆς Ἀμαλθείας τὸ κέρας ἔχων εἶχεν ὅπερ ἠβούλετο πᾶν.

Greg. Cyr. I, 8. Apost. II, 73. Arsen. 44. Proverbio usus est auct. Theb. cycl.: Πουλύπυδος μοι τέκνον ἔχων νόον, Ἀμφιλοχ' ἠ-
ρωσ, τοῖσιν ἐφαρμύζου, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἴκηαι: add. Pseudo-Phocyl. 44: μηδ' ὡς πετροφῆς πολῦπους κατὰ χώραν ἀμείβου: Oracul. Sibyll. II p. 252: μηδ' ὡς πετροφῆς πολῦπους κατὰ χώραν ἀμείβου. Polypi inde ab Homero mentionem fecerunt saepissime poetae, aut miros ejus mores describentes, aut eo notantes varia et diversa hominum vitia: vid. Anth. Palat. IX, 10. Athen. VII, p. 316 sq., I, p. 5. D, VIII, p. 356 E, et mea in Theb. Cycl. Rell. p. 53: add. quae collegerunt Jacobsius ad Aelian. Hist. Anim. I, 27. VII, 11. Leemans. ad Horapoll. Hierogl. II, 113: hinc factum, ut in proverbii bestia ista haud raro apparet: cf. infr. III, 24. Diog. VII, 73. 76. Walzsius ad Arsen. 412.

25. B. 27. Diog. I, 50. Greg. Cyr. I, 11. Apost. II, 75. Arsen. 41. De salis usu vid. infr. I, 62.

26. B. 28. Pausan. ap. Eustath. ad Hom. II. N, 21 p. 917, 33: ἰστίον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Ὀλύμπιον Δία Αἰγὸς καὶ μάλιστα τῆς κατὰ τὴν Ἀμαλθειαν φέρεται καὶ παροιμία τὸ αἰξ οὐρανια, ὁμοία τῷ λευκῇ ψῆφος [v. Diog. VI, 9.], κατὰ Πανσανίαν· ὡς γὰρ ἡ Ἀμαλθεία, φησὶ, τροφή ἦν τοῦ Διὸς, οὕτω καὶ ἡ τοιαύτη ψῆφος ἔτρεφε τοὺς δωροδοκούντας δικαστάς· ἢ καὶ ἄλλως· ὥσπερ ὁ τὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς ἔχων κέρας πάντ' εἶχεν, οὕτω καὶ οἱ κωμειόντες, φησὶ, τὰς ἀρχὰς καὶ τὰλλα ἀργυριζόμενοι. διὸ καὶ αἰξ οὐρανια εἶκει λέγεσθαι οἰονεῖ θεία καὶ ὑποῦσαι τοὺς δικαστάς, ὅσοι δῶρα ἐλάμβανον: cf. infra II, 48. Hesych. Suid. Phavor.: tertia explicatio ap. Hesych. s. οὐρα-
νιή δ' αἰξ inventur: ὡς εἰ λέγοι τις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας· ὁ τι γὰρ τις εἶχετο, ἐλάμβανεν ὁ ἔχων τοῦτο. ἐπήκοος δὲ ἔστιν αὐτῆ ἴσως, ὅτι κατ' ἐνίους ἡ Σελήνη τῇ αἰγῇ ἐποχίται· ταύτη δὲ τὰ γυναικα πύ-
ρχητο διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐπὶ τῷ ἔν-
δυμίονι τὰ αὐτὰ παθεῖν, ὅθεν καὶ

CENTURIA I.

9

- 27 "Αἷξ τὴν μάχαιραν: παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι καθ' ἑαυτῶν ποιούντων, ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· Κορίνθιοι θυσίαν τελούντες Ἡρα ἐνιαύσιον, τῇ ὑπὸ Μηδείας ἰδρυνθείσῃ καὶ Ἀκραία καλουμένη, αἶγα τῇ θεῷ ἔθνον. Τινὲς δὲ τῶν κομισάντων μισθωτῶν ἐκρυψαν τὴν μάχαιραν, καὶ σκηπτομένων [ἐπιλελησθαι] ἐνθα ἀπέθεντο, ἢ αἷξ τοῖς ποσὶν ἀνασκαλεύσασα ἀνέφηρε, καὶ τὴν μὲν σκηπῶν αὐτῶν διήλεξεν, ἑαυτῇ δὲ τῆς σφαγῆς αἰτία ἐγένετο· ὅθεν ἢ παροιμία.
- 28 "Αδακρυς πόλεμος: ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου παν- 10 τὸς ῥῆστα δὲ καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων.
- 29 Ἀδύνατα θηρᾶς: ἐπὶ τοῦ ἐγχειροῦντος μείζοσιν ἢ καθ' ἑαυτόν.
- 30 Ἀδράστεια Νέμεσις: ἀπὸ Ἀδράστου· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδοκησάντων, ὕστερον δὲ 15 δυστυχησάντων.

1. Macar. αἷξ τὴν μάχαιραν· λείπει τὸ ἐπεσκαλεύσειν, (quod contra Hesych., Phot. alios dictum videtur, qui ἢ αἷξ δοῦσα τὴν μάχαιραν aut αἷξ ἑαυτῇ τὴν μάχαιραν exhibebant) καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμένων. παροιμία B om. κακόν τι ἑαυτοῦς B. 2. Κορίνθου θ. τελούτος B. 3. Μήδας B. 4. καὶ om. B. ἔθνον· τῶν δὲ κ. μ. κρυψομένων B. 6. legebatur σκηπτομένων ἐνθα: quod scripsi petitum est e Phot. Apost. Arsenio: vid. Albertius ad Hesych. l.c. 7. ἀνασκαλεύσασα B. legebatur ἀνέφηρε. 8. τῆς om. B. 9. παροιμία ἐλέχθη B. 12. ἐπὶ τῶν μείζοσιν ἐγχειροῦντων ἢ κατ' αὐτοῦς B. 14. B nonnisi haec habet: Ἀδρ. N.: τάττεται ἐπὶ τῶν πρότερον εὐδοκησάντων· τῶν γὰρ συγγόνων ἐπιστρατευσάντων Θήβαις μόνος Αἰγιάλευς ἀπόλετο Ἀδράστου παῖς.

Εἰκταίαν φασὶν αὐτὴν ἔνοι: add. Phot. p. 361 ed. angl., Suid. s. οὐρανία αἷξ. De Cratino, qui ἐν Χείροσι de capra dixerat, cf. Bergkii Comm. de Rell. Com. Att. p. 248: post Cratinum Antiphanes proverbium adhibuit: v. Athen. IX, p. 402 E, Eustath. ad Hom. Odys. ε, 106. p. 1753, 23; add. Liban. Ep. 670.

27. B. 29. Diog. I, 52. Greg. Cyr. I, 13. Apost. I, 82. Arsen. 26 ibiq. Macar.: Hesych., Phot. p. 61, Suidas: vid. Marcell. praef. Meminit Junonis Acratae Eurip. Med. 1379, ubi vid. Schol. et intt.: add. C. O. Muellerus Dorr. I, 395.

28. Greg. Cyr. I, 14. Macar. p.

18: cf. ad Diog. I, 53. Ἀδακρυς νίκη legitur apud Plutarch. de fort. Rom. c. 4.

29. B. 32. Macar. p. 20: Suidas. Chilonis sententia: v. Diog. Laert. I, 70. Arsen. 480: alia v. apud Wexium ad Soph. Antig. 92.

30. B. 33. Diog. I, 54. Apost. I, 40. Arsen. 18 ibiq. Macar.: Eustath. ad Hom. Il. B, 828, p. 355, 28, qui, postquam Antim. fr. 23 Schell. apposuit, pergit: ἔτεροι δὲ οὐκ ἰδία μὲν Ἀδρηστειαν φασὶν, ἰδία δὲ Νέμεσον, οὐδὲ Ἀδρηστον τοῦτον οἶδασιν αἰτίον τοῦ τῆς Ἀδρηστειας ταύτης ὀνόματος, ἀλλὰ Νέμεσον Ἀδράστειαν λέγοντες Ἀδρηστον αἰτιῶνται τῆς παροιμίας ταύ-

Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰδίου πατρὸς Οἰδίποδος τὴν βασιλείαν Θηβῶν παραλαβόντες, περὶ ταύτης συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν, καὶ οὕτως κατ' ἔτος τὴν βασιλείαν ἀμείβεσθαι. Ἄρξαντος οὖν Ἐτεοκλέους καὶ μὴ βουλομένου τῷ ἀδελφῷ τὴν βασιλείαν παραδοῦναι μετὰ τὴν τοῦ χρόνου παρέλευσιν, Πολυνείκης ἐφυγαδεύθη, καὶ πρὸς Ἄργος ἀφικόμενος τοῖς τοῦ Ἀδράστου βασιλείοις προσεπέλασε νύκτωρ, καὶ προστυγῶν ἐκείσε τῷ Τυδεΐ φεύγοντι ἐκ Καλυδῶνος δι' ὃν εἰργάσατο φόνον, συνάπτει μάχην. Γενομένης δὲ βοῆς Ἄδραστος ἐπιφρηνεῖς τούτους διέλυσε. Καὶ λογίου τινὸς ἀναμνησθεῖς λέγοντος αὐτῷ, κάπρω καὶ λέοντι τὰς θυγατέρας συζεύξαι, ἀμφοτέρους εἴλετο νυμφίους· εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὁ μὲν προτομὴν λέοντος, ὁ δὲ κάπρου. Ὑπέσχετο οὖν καὶ ἀμφοτέρους εἰς τὰς ἰδίας ἀποκαταστῆσαι πατρίδας. Καὶ πρῶτον ἐπὶ Θήβας στρατεύει, ἔνθα τῶν ἀρίστων Ἀργείων πεσόντων μόνος διέφυγεν Ἄδραστος. Τοὺς δὲ νεκροὺς αὐτῶν ἀτάφους τῶν Θηβαίων ῥιψάντων καὶ μὴ δίδόντων ταφῇ, οἱ τῶν ἀποθανόντων παῖδες πρὸς τὸν τοῦ Ἐλείου καταφυγόντες βωμὸν τοὺς νεκροὺς ἐξήτουν. Ἀθη-

2. βασιλείαν editt. et hoc loco et infr. 20. post vocem παῖδες excidisse videntur vv. εἰς Ἀθήνας. 21. ἐξήτουν ex conjectura Heynii ad Apollod. T. II, p. 254 scripsi: legebatur ἐξήτουν.

της, ὃν Σικυῶνι πρῶτα ἐμβασιλεύειν ὁ ποιητὴς πρὸ τούτου ἰσθόρησε, καὶ τὴν μὲν Νέμεσιν ὡς εἰς κύριον τιθείασιν ὄνομα, τὴν δὲ Ἀδράστειαν ὡς εἰς ἐπίθετον, καὶ βούλονται εἶναι ἀδράστειαν τὴν οἰκονομησαμένην παραδόξως τὰ κατὰ τὸν τοιοῦτον Ἄδραστον, οἱ μόνου τῶν ἡγεμόνων διασωθέντος ἐκ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου ἐνεμέρησε τὸ θεῖον. καὶ γοῦν ἐν τοῖς Ἐπιγόνους τῶν ἐν Θήβαις πεσόντων ἀρχηγῶν Διομήδης μὲν καὶ Σθένιλος καὶ οἱ λοιποὶ περιεγέροντο, μόνος δὲ ὁ ἐξ Ἀδράστου πέπτωκε, καὶ οὕτω κατὰ τι δίκαιον ἀνισώθη τὸ δοκοῦν ἐκεῖ ἐλλελεῖσθαι πρὸς τῆς Νεμέσεως καὶ ἐκλήθη αὕτη ἐντεῦθεν Ἀδράστεια. ἕτεροι δὲ τὴν Νέμεσιν Ἀδράστειαν εἶπον καλεῖσθαι διὰ τὸ τῆς θείας δίκης ἀναπόδραστον ἦτον ἄφικτον. Πανσάνιαις δὲ φησὶν ὅτι

τὴν Ἀδράστειαν ἕτερον τῆς Νεμέσεως ὑποτίθενται τινές, οἱ δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει ἀπὸ Ἀδράστου, ὅτι μόνος τῶν ἑπτα σωθεὶς μόνος πάλιν τὸν νῆον ἀπέβαλεν ἐν τοῖς Ἐπιγόνους· οἱ δὲ ἀπὸ Ἀδράστου, φησί, Μυσοῦ ἰδρυσαμένου αὐτῆς ἱερὸν βέλτιον δὲ, φησὶν, ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν: Suid., Phavor. Adrastea saepe a veteribus memoratur: Liban. Ep. 286: προσκινῶ τὴν Ἀδράστειαν: cf. intt. ad Alciph. Ep. I, 33. fin., Blomfieldus ad Aesch. Prom. V. gl. 972. Walzsius ad Arsen. I. c. Narratio derivata est ex Apollod. III, 6. 7. De Ἐλείου βωμῷ vid. infr. II, 61. Taylorus ad Lys. Oratt. p. 69. Reisk., Heynius ad Apoll. Obs. p. 202. μόνος κτλ.] v. Theb. Cycl. Rell. p. 14.